

II.

Панчо хапна набързо въ кжши и отиде въ градината. Той наскуба отъ най-хубавата трева и я занесе на полянката задъ обора. После заведе тамъ Дългобрадка, сложи му тревата и рече:

— Хапни си хубаво сега, че борба те чака.

Козелътъ захрупка сочната трева, а Панчо легна на слънце и затули очи съ шапката си. Той не сѣти, какъ задрѣма.

Мина доста дълго време. Изведнажъ Панчо се стресна, скочи на крака и затърси шапката си. Спомни си за козела и го подири съ очи. Дългобрадко дѣвчеше нѣщо бѣло до оградата.

— Ахъ, шапката ми! — извика Панчо.

Но отъ шапката бѣше останало само едно малко кжсче. Панчо кипна отъ гнѣвъ. Той дигна една пръчка да удари козела, но помисли малко и хвърли пръчката.

— Ехъ, отиде ми шапчицата, но нищо. Дано само победимъ!

III.

Къмъ залѣзъ-слънце Панчо и Кирчо се срещнаха на полянката до блатото. Всѣки водѣше своя козелъ. Панчо бѣше съ измачкана плѣстена шапка. Той трѣбваше да разкаже на Кирча, какво бѣ направилъ Дългобрадко. Кирчо тържествуваше. Панчо свеси носъ и мушна плѣстената шапка въ джебъ.

Пуснаха козлитѣ единъ срещу други. Дългобрадко сви шия и дигна глава. Криворожко гледаше настрана. Дългобрадко приближи. И Криворожко пристѣпи нѣколко крачки. Момчетата ги гледаха съ затаенъ дѣхъ. Козлитѣ сплетоха рога и боятъ почна. Той бѣше жестокъ и продължителенъ. Криворожко почна да диша изтежко. Той се спираше следъ всѣки ударъ, но Дългобрадко не му даваше да отдѣхне. Блѣсна го силно къмъ блатото, и Криворожко полетѣ въ тинята.

— Урра! — викна Панчо и подскочи отъ радост. Той поиска да хвърли шапката си нагоре, но си спомни за вехтата шапка и постихна. Тогава Кирчо се окуражи и рече:

— Ти си главенъ козаръ, но безъ нова шапка!

— Ти пъкъ мислишъ, че твоята е много хубава. Дългобрадко не би я погледналъ!